

De Gemaskerde Ruiter

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spookt op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiter
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurdig
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

De Gemaskerde Ruiter

J. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1958

© J. Nowee, 1958

© Illustraties: J. Huizinga

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: J. Huizinga

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 1018 1 (paperback)

ISBN 978 90 499 1132 4 (hardback)

ISBN 978 90 480 0320 4 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I DE BANKROOF

De man, die voor het bankgebouw uit het zadel sprong, had zijn hoed diep in de ogen gedrukt. Vlak voor de ingang bleef hij staan en bracht zijn handen naar zijn gezicht. Toen hij ze weer liet zakken, was het grootste deel van zijn gelaat bedekt door een zwart masker.

Het was het uur van de siësta, en de meeste bewoners van het zuidelijke stadje waren in hun middagslaapje. In en om de bank was het stil. Achter een loket zat een eenzame beampte.

„Steek ze maar op!” zei de gemaskerde kalm.

De bankbediende keek verschrikt op en stak toen sidderend de handen omhoog. De loop van een grote revolver wees dreigend naar zijn voorhoofd.

„Loop achteruit naar de safe,” beval de gemaskerde. „Geen kunsten, hè!”

„Ik zal wel wijzer wezen!” zuchtte de bankbediende.

„Heel verstandig!” prees de rover. „Hier, pak aan die zak! Stop hem maar goed vol. Maar snel, vrind!”

Aarzelend keerde de bankbediende even later weer naar het loket terug.

„Als je er te weinig in gedaan hebt, ben je nog niet gelukkig!” waarschuwde de gemaskerde. „Je weet, wie ik ben?”

„De... Gemaskerde Ruiters?” weifelde de bediende.

„Precies! Geef maar hier die zak. En bedankt!”

De rover wierp snel een blik om zich heen. Dan liep hij achteruit naar de deur. Nog even keek hij naar de bankbediende, die hem roerloos nastaarde. Dan keerde hij zich om en was verdwenen.

Maar nu kwam de bediende in actie. Luid brullend rende hij naar de doorgang, die het kantoorgedeelte van de bank van de hal scheidde.

Een ogenblik later stond hij op straat en maakte door zijn geschreeuw de omwonenden wakker. Deuren en ramen gingen open, en verontwaardigde stemmen vroegen, waarom een fatsoenlijke burger zijn middagdutje niet in vrede kon beëindigen.

„De bank is beroofd!” hilde de bediende bijna. „Haal de directeur!”

„Is dat alles?” schokschouderde er een. „Die baas van jou kan het volgens mij best missen, hoor.”

Maar anderen schenen nu toch wel tot het inzicht te komen, dat er iets ernstigs was geschied. Een menigte verzamelde zich voor de bank. Men besprak opgewonden de gebeurtenis, maar niemand deed iets.

Totdat de mensen ruw opzij werden geduwd en de directeur, op de hielen gevolgd door de sheriff, het bankgebouw binnensnelde.

„Hoeveel?” vroeg de directeur.

„Ik weet het nog niet precies,” antwoordde de bediende. „Ik denk zo iets van tienduizend.”

„Tienduizend dollar!!” gilde de directeur. „En dat heb jij maar kalm toegelaten?”

„Wat had u gedacht, dat ik doen zou?” vroeg de bediende nijdig.

„Maar, man, je had toch minstens alarm kunnen slaan?” meende de sheriff.

„O ja? Ik zou wel eens willen zien, wat jij deed, Runk, als er een levensgrote revolver op je gericht wordt.”

„Heb je de dader niet herkend?” haastte de sheriff zich te vragen.

„O jazeke!” antwoordde de bediende tot grote verbazing van de anderen.

„O, maar dan...” lachte de sheriff opgelucht.

Maar de volgende woorden van de bankbediende vervaagden onmiddellijk zijn opgewektheid.

„Het was... de Gemaskerde Ruiter!” zei de bediende kalm.

„O...” zei de sheriff.

„Maar dat is toch wel het toppunt van brutaliteit!” riep de bankdirecteur uit. „Op klaarlichte dag, en in zijn eentje!”

De sheriff had zich intussen van zijn verbijstering hersteld.

„Hoor eens hier,” zei hij tegen de bankbediende, „je maakt mij niet wijs, dat die vent op klaarlichte dag door de stad rijdt met een masker voor zijn snuit. Hij loopt toch alle kans, opgemerkt te worden, en dan wordt er van buiten af alarm geslagen.”

„Ik beweer helemaal niet, dat ik hem met een masker voor door de stad heb zien rijden,” wierp de bediende tegen. „Als dat zo was, had ik de deuren van de bank wel dichtgedaan. Maar toen hij voor mijn neus stond, had hij een zwart masker voor.”

De mare, dat de Gemaskerde Ruiter in de bank zijn slag geslagen had, verspreidde zich als een lopend vuurtje door de stad. En natuurlijk moest de sheriff het ontgelden. Men verweet hem van alle kanten, dat hij niet op zijn post was geweest, om deze brutale roofoverval te voorkomen.

„Jullie denken zeker, dat ik tien lichamen heb,” verweerde hij zich. „Ik kan toch moeilijk op alle plaatsen tegelijk zijn. Zeg nou zelf!”

„Waar was je dan, sheriff?” wilde iemand weten.

„Ik?” aarzelde de sheriff. „Ik... eh... ik was thuis...”

„Ja ja,” spotte de man, „en je lag op één oor, niet? Een fraaie sheriff hebben wij, dat moet ik zeggen!”

Maar er waren toch ook weer anderen, die het voor de sheriff opnamen. Ten slotte was er in hun vredig stadje in jaren niets bijzonders gebeurd. Wie kon dan op zoiets bedacht zijn.

Al met al was de bank ruim tienduizend dollar armer geworden, want de schatting van de bediende was nog aan de lage kant geweest.

HOOFDSTUK II ARENDSOOG IS NIEUWSGIERIG

Lui achterover geleund in zijn stoel op de veranda lag Arendsoog te lezen in de Mining Gazette, het krantje, dat twee of drie maal per week in Mining-Valley uitkwam.

„De Gemaskerde Ruiter heeft zijn slag weer geslagen,” merkte hij op.
„De Gemaskerde Ruiter?” herhaalde zijn moeder. „Nooit van gehoord.”
„Ik heb al een paar maal over hem gelezen,” zei Arendsoog. „Hij schijnt zijn jachtgebied te hebben zo op en om de zuidgrens.”

„En waar heeft hij dan nu weer wat uitgehaald?” vroeg Ann, zijn zuster.
„In Pinas. Daar heeft hij op klaarlichte dag de bank beroofd.”
„Pinas?” zei Ann. „Ik zou op geen stukken na kunnen zeggen, waar dat ligt. Weet jij het, Witte Veder?”

Arendsoogs vriend, de Indiaan Witte Veder schudde het hoofd.

„Mij niet zeker weten,” antwoordde hij. „Mij denken, in buurt van Lorenzo Valley moeten zijn.”

„Dat dacht ik ook,” zei Arendsoog.

„Gek, dat John Newland daar niets over schreef,” meende Ann. „Het is toch niet zo ver uit de buurt van zijn ranch.”*

„Misschien is dit de eerste keer, dat de Gemaskerde Ruiter zo dicht bij Lorenzo Valley kwam,” merkte Mrs. Stanhope op.

„Ik zou toch wel eens willen weten...” zei Arendsoog, terwijl zijn ogen peinzend in de verte stonden.

„Bob, je bemoeit je er niet mee!” riep Mrs. Stanhope verschrikt.

„Maar, moeder,” lachte Arendsoog, „wie zegt nu, dat ik...”

„Ik ken je langer dan vandaag,” zuchtte Mrs. Stanhope. „Ik weet, wat het zeggen wil, als je zo kijkt.”

„Er is werkelijk niets aan de hand,” probeerde Arendsoog haar gerust te stellen. „Ik ben alleen maar een beetje nieuwsgierig.”

„Ik ken die nieuwsgierigheid van jou,” zei Mrs. Stanhope. „En ik weet ook, wat daar maar al te dikwijls het gevolg van is.”

„Jullie maken je nogal druk over die Gemaskerde Ruiter,” kwam Ann. „Ik had werkelijk nog nooit over hem gehoord. Maar jij schijnt er toch wel wat meer van te weten, Bob.”

„Och ja,” antwoordde Arendsoog, „je hoort zo hier en daar wel eens iets.

„Bijvoorbeeld .. moedigde Ann hem aan.

„De kerel schijnt altijd alleen te werken,” vervolgde Arendsoog. „Vandaar, dat het uiterst moeilijk is, hem te pakken. Als ze met een bende zijn, is er vroeg of laat altijd wel iemand van de heren bandieten, die zijn mond voorbij praat.”

* Zie o.a. „Het raadsel van de Mosquitovallei”

„Maar als je alleen werkt, moet je ook alles zelf doen,” meende Ann.

„Zeker, maar de Gemaskerde Ruiter schijnt zo handig te zijn, om niet meer hooi op zijn vork te nemen, dan hij verwerken kan. Dit moet ik hem nageven, ik heb nog nooit gehoord, dat hij iemand gedood heeft.”

„Maar vroeg of laat loopt hij toch tegen de lamp,” zei Ann beslist.

„O ja, dat zal wel,” gaf Arendsoog toe. „Maar weet je, wat het gekke van het geval is? Ondanks het feit, dat hij alleen werkt, beschikt hij toch over een klein leger van helpers, heb ik gehoord.”

„Dat begrijp ik niet,” zei Ann verbaasd. „En je zei daar even toch...”

„Deze rare snijboon strooit het geld, dat hij met zijn overvallen te pakken krijgt, met handenvol uit onder de minder bedeelden. Vooral in die dorpjes in Mexico, vlak over de grens, heerst veel armoede.”

„Dat weet ik,” zei Ann. „En de hoofdschuldige is hier wel de Mexicaanse regering, die niets doet, om de toestanden daar te verbeteren.”

„Juist,” beaamde Arendsoog. „En dan is het geen wonder, dat de Gemaskerde Ruiter daar als een held vereerd wordt.”

„Allemaal goed en wel,” zei Mrs. Stanhope, „maar die mensen weten toch heel goed, dat het gestolen geld is, wat ze krijgen.”

„Natuurlijk, moeder. Maar ach, wat wilt u. Ze zien zwart van de honger, en ze weten, dat op de grote hacienda's mensen leven, die zich in weelde baden. En die zich van hun armoede niets aantrekken. Ja zelfs, die hen nog uitbuiten, en van die arme stakkerds halen, wat er te halen valt. Vergeet niet, dat die kleine boeren meestal pachters zijn van enkele grote heren daar. En als nu die Gemaskerde Ruiter zo'n rijkard eens wat lichter maakt, en daar de arme bevolking van laat delen, dan kan ik me voorstellen, dat ze redeneren: het is toch eigenlijk ons geld, en we kunnen de Gemaskerde Ruiter niet anders dan dankbaar zijn, dat hij ons op deze manier helpt.”

„Maar als het hun om geld te doen is, dan zou een beloning voor de aanhouding van die rover...”

„O, er zullen er heus wel zijn, wie het alleen om het geld te doen is,” gaf Arendsoog onmiddellijk toe. „Maar ik geloof niet, dat die het zouden aandurven, de Gemaskerde Ruiter te verraden. Bovendien zouden ze de kip met de gouden eieren slachten, vergeet dat niet.”

„Heeft de politie dan al eens geprobeerd, om een beloning uit te loven?” vroeg Ann.

„O ja,” antwoordde Arendsoog. „Naar wat ik hoorde, hebben ze zelfs wel mensen gearresteerd, omdat ze meenden, dat die wisten, waar de Gemaskerde verblijf hield. Maar ondanks het feit, dat zij ze dagen lang vasthielden en ze een scherp verhoor deden ondergaan, en je weet, wat dat zeggen wil in Mexico, hebben ze niets losgelaten.”

„Hoe weet jij nou, dat ze niets gezegd hebben?” meende Ann.

„Alleen al het feit, dat de Gemaskerde Ruiter nog steeds op vrije voeten is, zegt mij al genoeg,” zei Arendsoog.

„Hoe dan ook,” kwam Mrs. Stanhope er tussen, „de man is een misdadiger, wat anderen er ook van zullen zeggen. Het is gemakkelijk, om de royale meneer te spelen met een andermans geld. En nu kunnen ze wel redeneren, dat dat geld eigenlijk toekomt aan die arme mensen, maar dat is nog lang niet bewezen daarmee. Het zou er raar gaan uitzien op de wereld, als mensen als die Gemaskerde Ruiter hun gang maar konden gaan.”

„Wel,” zei Arendsoog, „u hebt voor honderd procent gelijk, moeder.”

„En dus...” vroeg Ann.

„En dus moet die Gemaskerde Ruiter zo gauw mogelijk buiten gevecht worden gesteld,” vulde Arendsoog aan.

„Bob,” waarschuwde zijn moeder dringend, „ik heb je al gezegd, dat je je er niet mee moest bemoeien.”

„En dat zal ik ook niet doen, moeder,” stelde Arendsoog haar weer gerust, „tenzij...”

„Aha, er wordt dus al een voorwaarde gesteld!” riep Ann.

„Ik neem geen enkele voorwaarde aan,” zei Mrs. Stanhope beslist.

„O ja, moeder,” verzekerde Arendsoog. „Eén voorwaarde is er altijd.”

„Welke dan?”

„Als men mij vraagt, me ermee te bemoeien.”

„O, bedoel je dat,” zei Mrs. Stanhope opgelucht. „Wel, aangezien hiervan gelukkig geen sprake is, zul je eindelijk eens een poosje op de ranch blijven.”

„Mij bang zijn, niet lang meer zullen duren,” hoorden ze de kalme stem van Witte Veder.

„Waarom niet?” vroeg Ann verwonderd.

„Mij daar ruiter horen komen. Mij voelen, hij wat te maken hebben met Gemaskerde Ruiter.”

Mrs. Stanhope liep naar de deur. Ze zag doodsbleek. Evenals Arends-

oog kende ze Witte Veder wel zo goed, dat ze wist, hoe ze over diens voorgevoelens moest denken.

Duidelijk hoorden ze nu allen het „klop-klop” van paardehoeven, dat snel naderbij kwam. En niet lang daarna werd de onbekende ruiter door Jim, de voorman, op het erf aangeropen. Mrs. Stanhope opende de deur en keek naar buiten, maar het was inmiddels te donker geworden om de man, die nu van zijn paard sprong, te herkennen.

Toen Jim even later met hem naar de veranda kwam, zagen ze, dat het een cowboy was van een naburige ranch.

„Good evening,” groette hij.

„Good evening, Dick,” antwoordde Arendsoog. „Vanwaar die haast?”

„Ik heb dadelijk hulp nodig,” zei Dick. „Een paar kilometer terug vond ik langs de weg een jongeman en een meisje. Het arme kind was zo ziek, dat ze onmogelijk verder kon rijden. De jongen was totaal overstuur en wist niet, wat hij doen moest. Kun je een wagen laten klaarmaken, Bob?”

„Maar natuurlijk!” riep Arendsoog. „Jim, zorg je er even voor?”

„Ik ben al weg!” kwam het antwoord van Jim.

HOOFDSTUK III ERNSTIGE BERICHTEN

„Wie rijdt?” vroeg Jim, toen hij een paar minuten later de wagen voorbracht. „Zal ik zelf gaan?”

„Nee, laat maar,” zei Arendsoog. „Ik doe het wel.”

„Laat mij meegaan,” verzocht Ann. „Als het een meisje is, zal ze het wel prettig vinden, als er niet alleen mannen komen om haar te helpen.”

„Ja, dat lijkt me heel goed,” stemde Mrs. Stanhope onmiddellijk toe.

„All right,” zei Arendsoog. „Klim er maar op, Ann.”

Toen de wagen wegreed, verscheen er plotseling een ruiter.

„Mij vooruit gaan,” klonk de stem van Witte Veder.

„Ga je gang, boy!” riep Arendsoog opgewekt, terwijl hij de teugels wat steviger in zijn handen nam.

De wagen vloog over de weg. Een toevallige voorbijganger zou gezegd hebben, dat de twee vurige paarden er vandoor gingen, maar Arendsoog wist precies, hoever hij gaan kon. Ann, die zulke ritjes lang niet voor de

eerste keer in haar leven meemaakte, greep zich alleen nog wat steviger vast aan de zijkant van de bok.

Witte Veder was al uit het gezicht verdwenen, maar reeds na een paar kilometer zagen ze zijn vage gestalte midden op de weg. Arendsoog hield de teugels in en bracht de paarden tot staan. En toen hij van de bok sprong...

„Señor Stanhope! Arendsoog!” klonk een welbekende stem.

Arendsoog bleef verbluft staan.

„Carlos?!” riep hij ongelovig.

„Ik ben het,” verzekerde de zoon van Don Esteban.*

„Maar,” aarzelde Arendsoog, „wie is dan...”

„Benita!” riep op datzelfde moment Ann, terwijl ze neerknielde naast een roerloze gedaante. „Benita! Maar wat is er aan de hand, meisje?”

Het enige antwoord van de zuster van Carlos was een gekreun.

„Wat is er gebeurd?” vroeg Arendsoog aan Carlos.

„We waren op weg naar jullie,” legde Carlos haastig uit. „Tot Dorwan met de trein, en daar hebben we paarden gehuurd. Maar onderweg werd Benita niet goed. Ik weet niet, wat het is. Ik dacht nog, je ranch te kunnen halen, maar een paar uur geleden rolde ze uit het zadel. Ik kon haar nog juist grijpen.”

„Ze heeft hoge koorts,” verklaarde Ann. „Laten we haar maar dadelijk naar huis brengen.”

Samen met Witte Veder legde ze Benita in de wagen, waarop Jim met vooruitziende blik een matras had gespreid. Arm zelf ging naast Benita achterin zitten. Arendsoog klom weer op de bok en reed weg, maar nu heel voorzichtig, erop bedacht, dat de wagen zo weinig mogelijk zou schokken. Carlos sprong in het zadel en nam het paard van Benita bij de teugel. Witte Veder sloot de stoet, maar reed dan snel vooruit, om Mrs. Stanhope te vertellen, wat haar te wachten stond.

Zodra ze thuis waren, werd Benita naar bed gebracht. Ze was nog steeds buiten bewustzijn en ijlde af en toe.

„Er moet zo gauw mogelijk een dokter komen,” besliste Mrs. Stanhope.

Even later was er al een cowboy op weg naar Mining-Valley, om de geneesheer te halen. Intussen maakte Mrs. Stanhope haastig een maaltijd klaar voor Carlos. Ann had de wacht betrokken bij de zieke Benita.

* Zie o.a. „De bende van de Blauwe Bergen”

Carlos had al een paar maal willen vertellen, wat er nu eigenlijk aan de hand was, maar Mrs. Stanhope stond erop, dat hij eerst at. En Arendsoog, hoewel hijzelf popelde van nieuwsgierigheid, moest haar gelijk geven. Maar toen eindelijk Carlos verzadigd was en een sigaret begon te rollen, kon Arendsoog zijn ongeduld niet langer bedwingen.

„Wel,” zei hij.

„Wel,” herhaalde Carlos, verlegen glimlachend, „het is eigenlijk op het ogenblik een beetje verward geworden. Het begin was heel eenvoudig. Vader voelde zich de laatste tijd zo goed, dat Benita en ik dachten, wel een poosje weg te kunnen. Al heel lang hadden we het plan, jullie op te zoeken. We vonden het leuk, jullie te verrassen, en daarom hebben we ook niet geschreven. Vader zei dadelijk, dat het goed was, ofschoon hij wel een beetje bang scheen voor Benita. Hij dacht, dat deze lange reis wel te vermoeiend voor haar zou zijn, en achteraf heeft hij nog gelijk gekregen ook.”

„Och,” zei Arendsoog, „dat weten we nog niet. Het is best mogelijk, dat de oorzaak van haar ziekte heel ergens anders ligt, en helemaal niet moet worden gezocht in oververmoeidheid. Hoe hebben jullie de reis gemaakt?”

„Per trein van Lorenzo Valley naar Dorwan, zoals ik al verteld heb,” vervolgde Carlos. „En daar vandaan te paard.”

„Tja,” zei Arendsoog bedenkelijk, „dat laatste is wel een hele ruk.”

„O, maar we hebben lange rustpozen gehouden,” verzekerde Carlos haastig. „Nee, daar zou ze niet zo moe van geworden zijn. Trouwens, ze heeft geen moment over vermoeidheid geklaagd. Pas toen we Mining Valley voorbij waren, vertelde ze me, dat ze zich niet goed voelde. Als het maar niets ernstigs is. Ik zou het mezelf eeuwig verwijten, als haar iets overkwam.”

„Ik zou me maar niet zo ongerust maken,” stelde Mrs. Stanhope hem op zijn gemak. „Zoals ik het zie, is het een gewone aanval van prairiekoorts, en zal ze over een paar dagen wel aan de beterende hand zijn. Maar er zullen wel een paar weken voorbij gaan, eer ze weer helemaal de oude is.”

„Goeie help!” riep Carlos verschrikt. „Maar dan weet ik me geen raad!”

„Och,” zei Arendsoog, „wie weet, loopt het allemaal nog wel los. Als de dokter geweest is, weten we wat meer, en kun je aan je vader schrijven.”

„Vader!” kreunde Carlos. „Maar dat is het hem juist!”

„Je bedoelt, met het oog op zijn hartkwaal?” meende Arendsoog.

„Ook dat, maar dat is het voornaamste niet.”

„Ik begrijp je niet.”

„Och, het is ook allemaal zo raar gelopen, Bob. Kijk, toen wij van huis vertrokken, was er nog niets aan de hand. Maar toen we in Dorwan aankwamen, kreeg ik van de stationschef dit telegram.”

Hij haalde het formulier uit zijn zak en reikte het Arendsoog toe.

„Gemaskerde Ruiter slaat zijn slag vlak in de buurt.

Postkoets tweemaal aangehouden. Ben vijftig stuks vee kwijt.

Blijf niet te lang weg.

Vader.”

„Ik ken vader langer dan vandaag,” zei Carlos, toen Arendsoog opkeek, nadat hij het telegram gelezen had. „Ik voel, dat hij erg ongerust is. En je weet, dat is helemaal niet goed voor zijn hart. Ik durf hem werkelijk nu niet te schrijven, dat Benita ziek is.”

„Maar wat wil je dan doen?” vroeg Arendsoog.

„Daar gaat het juist om,” zei Carlos. „Ik weet niet, wat ik moet doen. Als het aan mij lag, ging ik zo gauw mogelijk weer naar huis. Maar ik kan niet weggaan, als ik niet weet, hoe het met Benita gaat. Vader zou het me nooit vergeven, als ik haar maar zo in de steek liet.”

„Van in de steek laten is geen sprake,” kwam Mrs. Stanhope een beetje gegriefd. „Je weet best, dat ze bij ons in goede handen is.”

„O, señora,” riep Carlos geschrokken, „maar zo heb ik het natuurlijk niet bedoeld! Vergeef me, als ik u verdriet zou hebben gedaan. Niemand beter dan u zou voor mijn zusje kunnen zorgen. Maar ik moet vader toch kunnen vertellen, hoe het verloop van de ziekte is.”

„Ik vraag me af, wat je zou kunnen doen tegen die Gemaskerde Ruiter,” zei Arendsoog, het gesprek over een andere boeg gooierend.

„Ik?” lachte Carlos verlegen. „Wat ik tegen die man zou kunnen doen? Niets natuurlijk. Tegen zo’n kerel ben ik niet opgewassen. Maar toch moet ik naar huis. Vader is ongerust, dat merk je uit alles. Als ik tenminste maar bij hem ben, zal hem dat een heel stuk schelen.”

„Maar het gevaar van een aanslag door de Gemaskerde Ruiter is daarmee niet weggenomen,” meende Arendsoog.

„Zeer zeker niet. Nu is het die partij koeien, die vader al kwijt is. Maar je weet op geen stukken na, wat de kerel nog meer in de zin heeft.”

„Ik zou...” begon Arendsoog.

„Bob!” onderbrak zijn moeder hem.

Maar aan haar stem was te merken, dat ze zelf weifelde.

„Moeder,” zei Arendsoog, „wat denkt u er zelf van? Als die Gemas-kerde Ruiters doorgaat, zit Don Esteban zo in de narigheid. Dan kan ik hem niet in de steek laten. Maar moet ik nu werkelijk zo lang wachten? Kan ik niet veel beter zorgen, zoveel mogelijk narigheid te voorkomen?”

Mrs. Stanhope zuchtte. Ze wist al bij voorbaat, dat ze het verloren had. En in haar hart was ze blij, omdat ze beseftte, dat mogelijk wel de zucht naar avontuur Arendsoog dreef, maar dat nu de behoefte om te helpen voorop stond.

„Als jij denkt, dat je mee moet gaan met Carlos,” zei ze gelaten, „dan zal ik je daarvan niet tegenhouden, Bob.”

„Zou je dat willen doen?” vroeg Carlos verheugd. „Ik had het eerlijk gezegd niet durven vragen. Je hebt ons al zo dikwijls geholpen, Bob, en wij staan zo diep bij jou in de schuld, dat...”

„Kerel, schei uit, alsjeblieft!” lachte Arendsoog. „Dat is dan afge-

sproken. Zodra we wat meer weten over Benita..”

„Dat zal zolang niet meer duren nu,” zei Mrs. Stanhope. „Als ik me niet vergis, hoor ik daar de dokter komen.”

Inderdaad hoorden ze het geratel van het dokterswagentje en even later stapte de arts binnen. Mrs. Stanhope bracht hem direkt bij de zieke Benita. De anderen wachtten in spanning, wat zijn uitspraak zou zijn.

„Nou, het zal wel loslopen,” zei hij opgeruimd, toen hij na een minuut of tien de kamer binnenkwam, waar Arm inmiddels voor wat verversingen had gezorgd. „Een geval van prairiekoorts. Die zal wel gauw verminderen. Maar een paar weken is ze er toch wel mooi mee. Ze had niet al die tijd op een paard moeten zitten.”

„Maar, dokter, daar kon ik toch niets aan doen,” trachtte Carlos zich te verdedigen. „Ik wist niet...”

„Maak je nou maar geen verwijten, jongeman,” stelde de dokter hem gerust. „Dat kon je ook niet weten. Het geval ligt nou eenmaal zo. Daar is niets aan te veranderen. Wel, mensen, dan ga ik maar weer. Ann, bedankt voor je goeie zorgen, kind. Over een paar dagen kom ik nog wel eens aan.”

„Het is al laat, dokter,” zei Mrs. Stanhope. „Zou je niet liever hier blijven slapen?”

„O, als het aan mij lag, Mrs. Stanhope,” lachte de dokter, „dan graag. Ik ben, om u de waarheid te zeggen, zo moe als een hond. Maar u weet: een dokter behoort op zijn post te zijn. Adios, allemaal!”

„Wel, wat doen we nu?” vroeg Carlos, toen Arendsoog terugkwam, nadat hij de dokter uitgeleide had gedaan.

„Vrij eenvoudig,” besliste Arendsoog. „Je blijft nog een dag hier om wat op verhaal te komen. Intussen stel ik orde op de zaken en overmorgen vertrekken we. Akkoord?”

HOOFDSTUK IV EEN WAARSCHUWING

„Maar dat was toch niet nodig geweest!” riep Don Esteban uit, toen hij het gezelschap hartelijk begroet had. „Bob, Witte Veder, ik ben natuurlijk heel blij, dat jullie met Carlos bent meegekomen, maar...”

„We hadden begrepen. Don Esteban,” zei Arendsoog, „dat u een beetje hulp best gebruiken kon. En bovendien zijn we toch wel wat nieuwsgierig naar die Gemaskerde Ruiter.”

„En Benita is bij Ann gebleven?” veronderstelde Don Esteban.

Toen moest het hoge woord er uit. Carlos vond dat heel geen gemakkelijke taak. Gelukkig nam Don Esteban het nogal kalm op, vooral, toen Arendsoog eraan toevoegde, wat de dokter had gezegd.

Na het avondeten vroeg Arendsoog om nadere inlichtingen over de Gemaskerde Ruiter.

„Op het ogenblik, horen we hier niets meer over hem,” antwoordde Don Esteban. „De kerel heeft dus blijkbaar het terrein van zijn werkzaamheden weer verlegd. Hij opereert trouwens meest op Mexicaans gebied.”

„Tja, nu ik eenmaal hier ben,” zei Arendsoog, „vind ik, dat ik de koe maar meteen bij de horens moet pakken. Ik voel er niets voor, om hier op de hacienda te blijven wachten, tot de Gemaskerde weer eens komt opdagen.”

„Dat kan ik begrijpen,” beaamde Don Esteban. „Je weet immers helemaal niet, hoe lang dat duren kan.”

„Hebt u enig idee, Don Esteban, waar we ongeveer onze onderzoekingen zouden kunnen beginnen?”

„Om je de waarheid te zeggen, nee. De Gemaskerde Ruiter zwerft veel rond. De ene dag slaat hij bijvoorbeeld hier zijn slag, en de volgende dag duikt hij wel vijftig kilometer verder weer op.”

„Het zou dus niet veel uithalen, als we de hacienda als middelpunt hielden, om van hieruit speurtochten te ondernemen?”

„Dat zou ik je zeker niet aanraden. Zoals ik al zei, werkt hij meestal op Mexicaans gebied. Daar zit je dus dichterbij het vuur, om het zo maar eens te zeggen.”

„Wat denkt u van Pinas, Don Esteban?”

„Waar hij die brutale bankoverval gepleegd heeft? Dat zou niet gek zijn. Alleen... waar moet je slapen? Er is, voor zover ik weet, maar één hotelletje in Pinas, en dat loopt niet bepaald over van zindelijkheid.”

„Nou, Witte Veder en ik zijn al heel wat gewend, maar daar willen we dan toch liever maar geen gebruik van maken. Dan kunnen we veel beter buiten overnachten. Ergens ons kamp opslaan.”

„Dat is allemaal veel te omslachtig, Bob. Dan heb je de halve tijd je handen vol met voor je eten te zorgen en zo. Nee, daar moeten we wat anders op verzinnen. Wacht eens, daar krijg ik een idee! Niet ver van Va-

ludez, dus over de grens, ligt een hacienda, genaamd El Arco del Cielo (De Regenboog). Hij wordt beheerd door een jonge kerel, Pedro Savandra geheten. Misschien zou je daar je hoofdkwartier kunnen opslaan.”

„Kent u hem, Don Esteban?”

„Oppervlakkig. Maar dat is van latere zorg. Ik vermoed, dat hij ook wel last zal hebben van die Gemaskerde Ruiter. Hoewel hij er zich niet veel van aantrekt, naar ik verneem. Hij houdt namelijk nogal van uitgaan en laat de zorg voor de hacienda grotendeels over aan zijn capataz, zijn voorman, zouden jullie zeggen. Dat is Cristobal Andez, een wat oudere baas, die er aardig de wind onder heeft. Was Cristobal er niet, dan zou de hacienda al heel gauw in verval zijn geraakt.”

„Het lijkt me niet gek, om in ieder geval daar eens een kijkje te gaan nemen,” meende Arendsoog.

„Ik zal je een brief voor Pedro Savandra meegeven,” besloot Don Esteban. „Mij kent hij zeker. Het is een sportieve kerel, en ik verwacht wel, dat hij je alle mogelijke hulp zal verlenen. Je hebt alle kans, dat hij zelf aan de jacht op de Gemaskerde Ruiter zal willen deelnemen.”

„Nou, dat heb ik eigenlijk liever niet,” zei Arendsoog bedenkelijk. „Pedro Savandra kan een beste kerel zijn, maar in hun onstuimigheid lopen zulke lui meestal veel te hard van stapel en dan bederven ze meer, dan ze kunnen goedmaken. Maar enfin, dat zullen we dan wel zien. Misschien heeft hij het ook wel veel te druk met pret maken en laat hij ons met rust.”

„Wanneer dacht je te vertrekken?” vroeg Carlos.

In zijn ogen was nog een onuitgesproken verzoek. Arendsoog zag het wel. Maar hoewel hij Carlos graag mocht, voelde hij er niets voor, hem mee te nemen op deze expeditie. Daarvoor miste Carlos ten enen male de nodige ervaring. Hij besloot, er dan ook niet op in te gaan.

„Witte Veder en ik gaan morgenochtend weg,” antwoordde hij.

Hij zag de teleurstelling in de ogen van de jongeman, maar zei er niets over. Van Witte Veder kreeg hij een goedkeurend knikje. Deze had ook al dadelijk begrepen, waar de schoen wrong.

„Hoe ver ligt de hacienda hier vandaan, Don Esteban?” vroeg Arendsoog.

„Je kunt wel op twee dagreizen rekenen,” lichtte Don Esteban hem in. „Valudez weet je natuurlijk nog wel te vinden?”

„En of!” lachte Arendsoog. „De avonturen, die ik daar met onze vriend

Gonzalez heb meegemaakt, zal ik niet licht vergeten.”*

„Nog een tiental kilometers ten zuiden van Valudez ligt Guerta, en ten zuidoosten daarvan moet ongeveer El Arco del Cielo zijn. Precies weet ik het ook niet, maar je zou in Valudez of in Guerta kunnen informeren.”

Een tijdlang was het stil. Dan vroeg Arendsoog:

„Kunt u me vertellen, Don Esteban, hoe het komt, dat men blijkbaar nog steeds niet beschikt over een behoorlijk signalement van die Gemaskerde?”

„Dat helpt toch immers niet,” wierp Don Esteban tegen. „De kerel is altijd gemaskerd.”

„Lang niet altijd,” meende Arendsoog. „Neem nu dat geval van die bankroof. Hij is toch vast en zeker niet gemaskerd Pinas komen binnenrijden. Het was nu wel het uur van de siësta, maar hij liep toch altijd de kans, dat er iemand op straat was. En dan zou hij al gesignaleerd zijn geweest, voor hij bij de bank was. Nee, dat masker heeft hij natuurlijk pas opgezet, even voor hij de bank binnenging.”

„Daar heb je gelijk in,” gaf Don Esteban toe. „Maar niettemin bestaat er geloof ik geen behoorlijke persoonsbeschrijving van hem. Ik heb wel eens gehoord, dat hij blond moet zijn, terwijl anderen even hardnekkig beweren, dat hij pikzwart is. Sommigen zeggen, dat hij gewoon Spaans spreekt, anderen weer, dat er een duidelijk Amerikaans accent in zit.”

„Zijn er geen dingen, waarover ze het allemaal eens zijn?”

„O ja, dat wel. De Gemaskerde is altijd geheel en al in het zwart gekleed. Van zijn zwarte sombrero tot zijn glimmende rijlaarzen toe. Hij berijdt een pikzwarte hengst, een prachtig paard, waarmee hij een ongehoeflijke snelheid kan bereiken.”

„Hoe weten ze dat?”

„Wel, het is eens een enkele keer voorgekomen, dat hij tegen een overmacht moest optornen. Daar voelde hij natuurlijk niets voor. Hij ging er vandoor. Maar een achtervolging was nutteloos. Ze hebben het een paar keer geprobeerd, maar hun paarden waren slakken, vergeleken bij de hengst van de Gemaskerde Ruiter.”

„Dus zoiets als mijn Lightfeet?”

„Als je alle verhalen moest geloven, dan zou ik zeggen, dat zelfs Lightfeet er niet tegenop kon. Maar je weet, hoe het met dergelijke verhalen gaat.”

* Zie: „De smokkelaars van de Rio Malo”

„Ik hoop,” zei Arendsoog, „dat ik eens in de gelegenheid kom, de snelheid van Lightfeet te meten met die van het paard van de Gemaskerde.”

„En aangezien het nu al wel heel laat is geworden, willen jullie me excuseren,” besloot Don Esteban, opstaande. „Op mijn leeftijd is nachtbraken absoluut uit den boze.”

„Buenas noches, Don Esteban (goedenacht),” zei Arendsoog. „Wij gaan ook slapen, want morgen is het weer vroeg dag.”

„Buenas noches,” groette Don Esteban. „En veel geluk met de jacht op de Gemaskerde Ruiter!”

„Ik vrees, dat het nog een hele zoekpartij zal worden,” zei Arendsoog tegen de avond van de tweede dag. „We gaan in Valudez een stukje eten en informeren daar meteen naar Guerta en die hacienda.”

De cantinero, de kantinehouder, wilde hun maar al te graag van dienst zijn, hoewel hij toch dadelijk zag, dat Arendsoog een gringo, zo'n smerige Amerikaan was. Hij was echter blijkbaar van oordeel, dat hij meer vertrouwen kon hebben in Amerikaanse dollars dan in Mexicaanse pesos.

Maar ondanks de breedsprakige uitleg van de man kwam Arendsoog er nog niet achter, waar die hacienda toch wel moest liggen. Toen stond van een der tafeltjes een nog jonge man op en slenterde naar de toonbank.

„Misschien kan ik u van dienst zijn?” vroeg hij in vrij goed Engels. „U vroeg naar de hacienda El Arco del Cielo?”

„Juist,” antwoordde Arendsoog.

„Wel, ik moet zelf naar Guerta, en kan u dus een heel eind op weg helpen. Als u zover met me mee wilt rijden...”

„Heel graag,” nam Arendsoog dit voorstel met beide handen aan.

Even later waren ze op weg. De jongeman, die zich voorgesteld had als Bernardo Vimaro, praatte honderduit. Zo langs zijn neus weg informeerde hij, of Arendsoog een verre reis achter de rug had. Deze maakte er geen geheim van, dat hij van de hacienda van Don Esteban kwam.

„Een pracht kerel!” riep Bernardo uit. „Ik ken hem wel.”

„Persoonlijk?” vroeg Arendsoog.

„O no, señor! Persoonlijk niet. Ik zou geen kans krijgen, met zulk een groot heer als Don Esteban kennis te mogen maken. Maar ik heb hem wel eens gezien. Hij heeft twee kinderen, nietwaar? Een zoon en een beeldschone dochter.”

„Inderdaad,” lachte Arendsoog.